

1

Злощастната малка къща се намираще на десетина километра южно от Клантън край старо шосе, което не водеше наникъде. Тя не се виждаше от там и до нея се стигаше по лъкатушещ тесен път. Вечер лъчите на приближаващите се фарове нахлуваха през предните прозорци и врати като предупреждение към чакащите вътре. Уединеното място засилваше усещането за надвиснал ужас.

Късно през нощта в събота срещу неделя фаровете най-сетне се появиха. Обляха стените в светлина и метнаха по тях зловещи сенки, после изчезнаха, когато колата се спусна надолу, преди да изкачи последната отсечка от пътя. Тримата в къщата трябваше отдавна да са заспали, но сънят бе невъзможен. Седнала на канапето в дневната, Джоузи си пое дълбоко дъх, каза кратка молитва и се премести до прозореца да наблюдава колата. Дали криволичеше, или се движеше стабилно? Беше ли се натряскал той, както обикновено в такива нощи, или беше само подпийнал? Тя бе облякла съблазнителна нощница, за да привлече вниманието му и евентуално да го настрои от войнственост към романтика. Не я слагаше за пръв път и по-рано той я харесваше.

Колата спря до къщата и Джоузи го видя как се олюлява и препъва. Стисна зъби, за да посрещне онова, което предстоеше. Отиде в кухнята, където светеше, и зачака. До вратата, полускрита в ъгъла, беше подпряна алуминиевата бейзболна бухалка на сина ѝ. Беше я оставила там преди

час за защита, ако той се нахвърлеше на децата ѝ. Молеше се да има волята да я използва, но се съмняваше.

Той връхлетя върху вратата на кухнята и разтърси дръжката, все едно е заключено, а не беше. Накрая отвори с ритник и вратата се блъсна в хладилника.

Стюарт беше сприхав и необуздан пияница. Бледата му ирландска кожа поруменяваше, бузите му ставаха алени, а в очите му гореше подклаждан от уискито пламък, който Джоузи беше виждала твърде често. На трийсет и три години той вече беше прошарен и оплешивяваше, затова си заресваше косата върху темето, но след нощната обиколка по баровете дългите кичури бяха провиснали под ушите му. По лицето му нямаше охлузвания и синини – добър знак, а може би не. Стюарт обичаше да се бие по кръчмите. След тежък запой обикновено ближеше рани и направо отиваше да си легне. Но ако беше пропуснал боя, често се прибираше настроен за скандал.

– Що не спиш, мамка ти? – изръмжа той, докато се мъчеше да затвори вратата.

– Чаках те, скъпи – постара се да отговори спокойно Джоузи. – Добре ли си?

– Няма какво да ме чакаш! Кое време е? Два сутринта?

Тя се усмихна мило, все едно всичко е наред. Предишната събота реши да си легне и да го изчака в спалнята. Той се прибра късно, качи се горе и заплаши децата ѝ.

– Около два – промълви Джоузи. – Хайде да си лягаме.

– Кво си се облякла така? Приличаш на уличница. Да не е идвал някой?

Обичайно обвинение напоследък.

– Не, разбира се. Просто се приготвих да си лягам.

– Ти си курва.

– Стига, Стю. Спи ми се. Да си лягаме.

– Кой е той? – викна Стюарт и се облегна тежко на вратата.

– За кого говориш? Няма никой. Цяла вечер съм тук сама с децата.

– Лъжлива кучка!

– Не лъжа, Стю. Да си лягаме, стана късно.

– Тая вечер чух, че някой видял пикапа на Джон Албърт тук преди няколко дни.

– Кой е Джон Албърт?

– Малката курва пита кой е Джон Албърт! Прекрасно знаеш кой е! – Той се отлепи от вратата, направи няколко неуверени крачки към Джоузи и се подпря на плота. Изпъна пръст към нея и каза: – Ти си пачавра и си подмамила старите си гаджета тук.

– Няма друг, Стюарт, хиляди пъти ти го повтарям. Защо не ми вярваш?

– Защото си лъжкиня. И преди съм те хващал да ме мамиш. Помниш ли оная кредитна карта? Кучка такава!

– Стига, Стю, това беше миналата година, вече се оправихме.

Той се пресегна рязко, стисна китката ѝ с лявата си ръка и замахна силно с дясната. Зашлеви я с разперена длан, разнесе се противно плющене. Джоузи изпищя от болка и изненада. Беше се зарекла да не пищя, защото децата ѝ се спотайваха горе зад заключената врата, наострили уши. Чуваха всичко.

– Престани, Стю! – викна тя и притисна ръце към лицето си. – Не ме удряй повече! Предупредих те, че ще си тръгна, и ще го направя, кълна се!

Той се изхили.

– И къде ще идеш, малка мръснице? В оная каравана на сред гората ли? Или пак ще живееш в колата си? – Сграбчи я за китката, завъртя я, праметна ръка около шията ѝ и изръмжа в ухото ѝ: – Никъде няма да ходиш, кучко. Дори в оная фургон, където си се родила. – Опръска ухото ѝ с топла слюнка и я облъкна с воня на уиски и бира.

Джоузи се задърпа да се отскубне от хватката му, но той изви ръката ѝ нагоре почти до рамото, сякаш се опитваше да ѝ строши някоя кост. Тя не се съдържа и отново изпищя, макар че веднага ѝ дожаля за децата.

– Ще ми счупиш ръката, Стю! Моля те, престани!

Стюарт смъкна ръката ѝ съвсем малко, но я стисна още по-силно и изсъска в ухото ѝ:

– Къде ще идеш? Имаш покрив над главата, храна на

масата и стаи за двете ти проклети деца, а ми дрънкаш, че ще си ходиш. Не го вярвам.

Джоузи напрегна мускули и се заизвива в усилие да се освободи, но той беше силен мъж с необуздан характер.

– Ще ми счупиш ръката, Стю! Пусни ме, моля ти се!

Той обаче отново я дръпна силно и тя изписка. Ритна го с босата си пета по пищяла, после рязко се завъртя и с левия си лакът го сръга в ребрата. Стюарт се зашемети за броени секунди и тя успя да се отскубне, катурвайки един стол. Още шумове, които плашеха децата.

Стюарт се втурна към нея като разярен бик, сграбчи я за гърлото, притисна я към стената и впи нокти в шията ѝ. Джоузи не можеше нито да извика, нито да преглътне, нито да диша, а безумната искра в очите му подсказваше, че това ще е последната им схватка. Най-сетне щеше да я убие. Помъчи се да го ритне, не улучи и той светкавично заби дясно кроше в брадичката ѝ. Тя се свлече по стената и се просна по гръб. Гърдите ѝ се подаваха от деколтето на нощницата. Стюарт се полюбува на победата си.

– Кучката ми посегна първа – промърмори той, отиде до хладилника и извади кутийка бира.

Отвори я, отпи, изтри устата си с опакото на дланта и изчака дали Джоузи ще се свести, или ще остане в безсъзнание. Тя не помръдваше, затова той се приближи да провери дали диша.

Беше побойник, откакто се помнеше, и бе усвоил златното правило: фраснеш ли ги в брадичката, се отнасят за дълго.

Къщата беше притихнала, но той беше сигурен, че хлапетата се спотайват горе и чакат.

Дрю беше с две години по-голям от сестра си Кийра, но пубертетът, както повечето други обичайни промени в живота му, закъсняваше. Беше на шестнайсет, дребен за възрастта си и притеснен от niskия си ръст, особено редом до сестра си, която преживяваше мъчително поредното си бурно израстване. Двамата все още не знаеха, че са от раз-

лични бащи и че физическото им развитие никога няма да е в синхрон. Но въпреки наследствените особености в онзи момент, докато слушаха, изтръпнали от ужас, побоя над майка им, между брата и сестрата имаше огромна близост.

Насилието ставаше неудържимо, малтретирането зачестяваше. Децата умоляваха Джоузи да си тръгнат от този човек и тя все обещаваше, но тримата прекрасно знаеха, че няма къде да се подслонят. Тя ги уверяваше, че положение-то ще се подобри, че Стю е свестен, когато не е пиян, и беше твърдо решена да го излекува с обичта си.

Нямаше къде да отидат. Последният им дом беше стара каравана в задния двор на далечен роднина, който се срамуваше, че живеят в имота му. Търпяха съжителството със Стю само защото той имаше истинска тухлена къща с ламаринен покрив. Не гладуваха, но още пазеха болезнени спомени от времето, когато ходеха гладни на училище. Всъщност сега училището беше тяхното убежище, защото той не припарваше до него. И там нещата не вървяха гладко – Дрю не се учеше добре, двамата имаха съвсем малко приятели, носеха стари дрехи и се редяха на опашката за безплатен обяд, – но в училище поне бяха безопасно далече от Стю.

Дори когато беше трезвен – което, за щастие, бе доста често, – той се държеше гадно и се дразнеше, че се налага да ги издържа. Нямаше деца, защото никога не беше искал да има, а и защото двата му предишни брака бяха приключили бързо. Стюарт беше насилник, който се мислеше за господар в дома си. Децата бяха нежелани гости, дори на трапници, поради което бяха длъжни да вършат цялата черна работа. И тъй като разполагаше с безплатна работна ръка, измисляше безкрайни задачи, които целяха да прикрият факта, че самият той е ленив негодник. И при най-незначителното провинение ги ругаеше. Купуваше храна и бира за себе си и държеше „тяхната“ страна на масата да се издържа с жалката заплата на Джоузи.

И все пак задълженията и заплахите бяха нищо в сравнение с насилието.

* * *

Джоузи едва дишаше и не помръдваше. Той се надвеси над нея, вторачи се в бюста ѝ и както винаги му се прииска да беше по-едър. Мамка му, дори гърдите на Кийра бяха по-големи. Мисълта извика усмивка на устните му и той реши да ги види. Прекоси тъмната малка дневна и се заизкачва по стълбите колкото се може по-безшумно, за да не уплаши хлапетата. Някъде по средата се провикна с писклив пиянски глас, почти закачливо:

– Кийра, Кийра...

Тя потръпна в мрака и стисна още по-силно ръката на Дрю. Стюарт продължи с тежки стъпки по стълбите.

– Кийра, Кийра...

Отвори най-напред вратата на Дрю, после я затръшна. Завъртя топката на вратата на Кийра, но стаята се оказа заключена.

– Ха-ха, Кийра, знам, че си вътре. Отваряй! – И той стовари рамо върху вратата.

Децата седяха едно до друго на нейното тясно легло, вперили поглед във вратата. Бяха я подпрели с ръждив прът, който Дрю беше намерил в плевнята. Единият край на пръта опираше във вратата, а другият – в металната рамка на леглото. Когато Стю започна да разтърсва дръжката, Дрю и Кийра натиснаха железния прът за повече стабилност, както бяха репетирали. Бяха изпробвали тази мярка и бяха почти сигурни, че вратата ще издържи. Ако все пак се отвореше, бяха планирали нападение. Кийра щеше да грабне старата ракета за тенис, а Дрю щеше да измъкне малък флакон с лютив спрей от джоба си и да започне да пръска. Джоузи го беше купила на децата за всеки случай. Ако Стю отново им посегнеше, поне нямаше да се дадат без съпротива.

Той можеше с лекота да изкърти вратата, беше го направил месец по-рано, а после вдигна врява до небето, защото новата му струваше сто долара. Настоя Джоузи да я плати, после поиска пари от децата, но накрая престана да се заяжда.

Кийра се беше сковала от страх и плачеше тихо, но освен това си мислеше, че случващото се е необичайно. Предишните пъти, когато той влизаше в стаята ѝ, двамата бяха

сами в къщата. Нямахте свидетели и той я заплашваше, че ще я убие, ако го издаде. Вече беше успял да затвори устата на майка ѝ. Дали не смяташе да посегне и на Дрю, да заплаши и него?

– О, Кийра, о, Кийра – затананика той глупашки и се отпусна тежко върху вратата. Гласът му звучеше по-тихо, сякаш бе на път да се откаже.

Децата стискаха металния прът и чакаха някакъв трясък, но Стю просто млъкна. После си тръгна и стъпките му заглъгнаха надолу по стълбите.

Майка им не издаваше ни стон, ни звук, а това означаваше краят на света. Тя беше мъртва или в безсъзнание, иначе щеше да се качи при тях, нямаше да се предаде току-така. Ако Стюарт отново наранеше децата ѝ, Джоузи щеше да му издере очите, докато той спи.

Секундите и минутите се нижеха. Кийра спря да плаче, двамата с брат ѝ седяха на ръба на леглото в очакване на нещо: шум, глас, затръшната врата. Нищо не се чуваше.

Накрая Дрю прошепна:

– Трябва да предприемем нещо.

Кийра се беше вкаменила и не можеше да отговори.

– Ще отида да проверя как е мама – каза Дрю. – Ти останни тук и заключи вратата. Ясно?

– Не отивай.

– Налага се. Нещо се е случило с нея, иначе щеше да се качи горе. Сигурен съм, че е пострадала. Не мърдай и заключи вратата.

Той премести металния прът и отвори безшумно. Надникна надолу по стълбите, но не се виждаше нищо, само бледата светлина на лампата на верандата. Без да откъсва поглед от брат си, Кийра затвори вратата. Той заслиза, стиснал лютивия спрей, и си представи с какво удоволствие ще напръска кучия син с облак отрова, ще изгори очите му и, току-виж, го ослепи. Спускаше се бавно. В дневната спря и се послуша. Чуваше се далечен шум от спалнята понадолу по късия коридор. Дрю изчака още малко с надеж-

дата, че Стюарт е оставил майка му да си легне, след като я е набил. В кухнята светеше. Той надникна и видя неподвижните ѝ боси стъпала, а после и краката ѝ. Клекна и пролази под масата до майка си. Разтърси ръката ѝ, без да издава звук, за да не привлече негодника. Мярна гърдите ѝ, но беше твърде уплашен, за да се смути. Пак разтърси ръката ѝ и този път прошепна:

– Мамо, мамо, събуди се!

Никаква реакция. Лявата половина на лицето ѝ беше зачервена и подпухнала и Дрю беше сигурен, че тя не диша. Изтри очи, отдръпна се заднешком и изпълзя в коридора. Вратата на спалнята беше отворена, вътре светеше мъждива лампа и когато се взря по-внимателно, видя чифт ботуши да висят от леглото. Островърхите ботуши от змийска кожа на Стюарт, любимите му. Дрю се изправи и бързо влезе в спалнята, където, проснат напреки върху матрака, с разперени ръце и напълно облечен, лежеше Стюарт Коуфър. Дрю го загледа с изпепеляваща омраза, а той си хъркаше.

Момчето изкачи стълбите тичешком и докато Кийра му отключваше, се провикна:

– Мама е мъртва, Кийра! Убил я е. Тя лежи мъртва на пода в кухнята.

Кийра изпищя ужасено и се вкопчи в брат си. Облени в сълзи, двамата слязоха в кухнята и обгърнаха главата на майка си. Кийра хлипаше и нашепваше:

– Събуди се, мамо! Събуди се, моля те!

Дрю нежно обхвана с пръсти лявата китка на майка си и се опита да напипа пулс, но не беше сигурен, че го прави както трябва. Нищо не усещаше.

– Трябва да се обадим на деветстотин и единайсет – каза на сестра си.

– Къде е той? – попита Кийра и се озърна.

– На леглото, спи като заклан.

– Аз държа мама, ти иди да се обадиш.

Дрю отиде в дневната, светна лампа, взе телефона и набра спешния номер. След многобройни позвънявания диспечерката най-сетне вдигна.

– С какво да помогна?

- Стюарт Коуфър уби майка ми. Мъртва е.
- Кой си ти, момчето ми?
- Дрю Гамбъл. Майка ми е Джоузи. Мъртва е.
- Къде живеете?
- При Стюарт Коуфър на Барт Роуд, четиринайсет-четиринайсет. Моля ви се, изпратете някой да ни помогне.
- Сега, сега. Изпращам помощ. Тя е мъртва, така ли? Откъде си сигурен?
- Защото не диша. Защото Стюарт пак я преби.
- Той там ли е?
- Да, къщата е негова, ние само живеем тук. Пак се прибра пиян и преби мама. Уби я. Чухме го.
- Той къде е?
- На леглото си. В несвяст. Побързайте, моля ви се.
- Ти остани на телефона, ясно?
- Не мога. Отивам при мама.

Дрю затвори и грабна одеяло от канапето. Кийра държеше главата на Джоузи в скута си, нежно я галеше по косата и нареждаше през сълзи:

- Хайде, мамо, събуди се. Не ни оставяй, мамо.

Дрю зави майка си и седна до краката ѝ.

Избърса носа си с пръсти и затвори очи, за да се помоли. Къщата беше тиха, чуваше се само скимтенето на Кийра, която увещаваше майка им да се съживи. Минутите се нижеха и Дрю си нареди да спре да плаче и да предприеме нещо. В момента Стюарт спеше, но можеше да се събуди, а спипаше ли ги долу, щеше да изпадне в ярост и да ги претрепе. Нямахте да е за пръв път: напиеше ли се, побесняваше, заплашваше ги, удряше ги, после се отрязваше за кратко и пак се свестяваше, готов да се забавлява.

Стюарт захърка по-силно и измуча пиянски. Дрю се уплаши, че той ще дойде на себе си.

- Тихо, Кийра – каза на сестра си, но тя не го чуваше.

Дрю бавно излази от кухнята. В коридора се изправи и на пръсти се върна в спалнята – Стюарт не беше помръднал. Ботушите му още висяха от леглото. Едрото му тяло беше проснато върху завивките. Устата му зееше. Дрю се вторачи в него със сляпа омраза. Този звяр най-последно беше

убил майка им, след като от месеци правеше неуспешни опити, а сега щеше да убие и тях. И никой нямаше с пръст да го пипне, защото имаше връзки и познаваше важни клечки, както често се хвалеше. Те тримата били бели боклуци, отрепки от фургоните, а той имал влияние, защото притежавал земя и носел значка.

Дрю отстъпи назад и погледна към кухнята, където видя майка си на пода и сестра си, обгърнала главата ѝ, стенещата тихо и измъчено, изгубила връзка със света. После той отиде в ъгъла на спалнята и застана пред шкафчето до леглото, където Стюарт си държеше пистолета, широкия черен колан, кобура и значката с форма на звезда. Дрю извади пистолета от кобура и си припомни колко е тежък. Всички помощник-шерифи бяха въоръжени с деветмилиметров глок, който не биваше да попада в ръцете на цивилен. Стю пет пари не даваше за глупавите правила и неотдавна, когато беше трезвен и в необичайно добро настроение, заведе Дрю в гората зад къщата и му показа как да стреля. Дрю не беше отраснал с оръжия за разлика от Стю, който се подиграваше на невежеството му. Хвалеше се, че убил първата си сърна на осем години.

Дрю стреля три пъти и изобщо не улучи мишената за стрелба с лък, освен това се уплаши от трещенето и отката на глока. Стю му се присмя, че е страхливец, и изпрати шест куршума в центъра на мишената.

Сега Дрю държеше пистолета в дясната си ръка и го разглеждаше. Знаеше, че е зареден, защото оръжията на Стю винаги бяха в готовност. В дрешника имаше шкаф, пълен с всякакви пушки, до една заредени.

Отзад долитаха стенанията на Кийра, отпред хъркаше Стю, а скоро щяха да нахълтат и ченгетата, но както винаги, нямаше да предприемат нищо. Нямаше да ги защитят дори сега, когато майка им лежеше мъртва. Стюарт Коуфър я беше убил, но щеше да наговори куп лъжи и те щяха да му повярват. Бъдещето на Дрю и сестра му се очертаваше още по-мрачно без майка им.

Той излезе от стаята с пистолета в ръка и бавно тръгна към кухнята, където нищо не се беше променило. Попита

Кийра дали майка им диша и понеже тя не му отговори, не прекъсна хлипането ѝ. Влезе в дневната и надникна през прозорците към мрака навън. Не познаваше баща си и отново се запита кой е мъжът в семейството. Къде беше лидерът, мъдрият мъж, който дава съвети и подсигуриява закрила? Той и Кийра не познаваха сигурността на двама стабилни родители. Докато бяха в системата на приемните грижи, бяха живели с чужди бащи, бяха срещали и млади адвокати, които се опитваха да им помогнат, но не бяха усещали топлата прегръдка на мъж, на когото могат да се доверят.

Всички отговорности щяха да легнат на плещите на Дрю, защото беше по-големият. След смъртта на майка им не му оставаше друг избор, освен да възмъжее. Само той беше способен да спаси себе си и сестра си от този кошмар, продължил твърде дълго.

Сепна се от някакъв шум. Откъм спалнята се разнесе сумтене или ръмжене, или нещо подобно, а пружините на матрака изскърцаха. Стю може би се свестяваше.

Дрю и Кийра бяха на предела на силите си. Мигът беше настъпил, бяха получили своя единствен шанс да оцелеят и той непременно трябваше да действа. Върна се в спалнята, забодя поглед в Стю, който все още лежеше по гръб, мъртвопопян, но единият му ботуш се беше изхлузил незнаяно как и беше тупнал на пода. Заслужаваше да умре. Дрю бавно затвори вратата, сякаш за да предпази Кийра, да не замесва и нея. Щеше ли да бъде трудно? Той стисна пистолета с две ръце. Притаи дъх и наведе дулото, докато то застана на сантиметри от лявото слепоочие на Стю.

Затвори очи и дръпна спусъка.